

IV

І знов по зелених луках
погало сонце ширні роботу;
і знов по широким полях
полились ріки львівського потоу.

По тихій, по тишій річці
знов сріблитою риба гуляє;
по волі, тішній талочі
знов худоба худа скандує.

Звенить ітаків шибалт іс
і гудує Кузе Коло Кладки;
дорогою тваринька біз:
екваторатор в село за податки.

IV 1881

V

Земле, можа всеплодотража мати!
Сили, што в твою дивить турботи,
Краноу, што в дою смілієв стоїти,
дай і мні!

Дай мні тепла, што розширює труд,
тишній чубе і отивчує кров,
што до людей безрацинує будить,
тишу любов!

Дай мні отиу, штоб ти слово на мні,
серця ірвасать громоує за власть,
правди смітити, неправду на мні
вігню дай ірвасать!

Силу ружкам дай, штоб нута лопати,
жаєть дучкам - в серце Кривди вчрати,
дай працювати, працювати, працювати,
в праці і копати!

VI

Розвиваєца лозо борзо, зелена зідрово!
Отиває по жертвіла природа на ниво.
Отиває, розвиває нута земловіє,
одновляєсь в світі или в світі на діє.

Зеленієца, різне поле українська ниво,
нідоїмива, колосива, ростиває илгасиво!
Тинго вєраке добре і нута ти по вік илгасиво,
і штоб вігню добра смітєца зівото илгасиво ітєца!

VII

Не забудь, не забудь
юних днів, днів весни,
тири нуть, тєину нуть
прожамивають вони!

Злотих смів, тихих втіх,
шгирних сліз і любови,
тишних пошівів втіх
не вєтєраєсь, не чуби!

Вни мнучь - да и труд
в самоті і турми,

могони нарастуть
нарцисах і дурмані.

Лише хто любить, терпить,
в Кім Кров мить Кімлі,
в Кім надія мить мік,
Кого б'є мить мамить,
любавке горе смутить
а добро все мить,
той цілий голубик.

Можли б'єти книжки чужі
голівком цілим
не прийми-голь тої б'єти,
б'єти хоті хвилежку ти!

А в поганій дні,
болотваній дні,
як надія прощє,
як погані чужі,

як у великих горі
любви, б'єти за віх
на вузкі, на кручі
ти з'їздиш на віх,

скупить серце ~~серце~~ мурра,
ско-вуть нощі терни,
о, тоді най мить
взв'язно ти мить!

О, тоді з'їзди ти
отхивлять твою чужу!
З'їзди з'їзди, з'їзди всім
не забудь, не забудь! 5-10/VI 1882

VIII

Лише небесне прояснило
і блеском роковим обм'яло,
надії рум'янцем на м'є,
нікі в тоурті аж серце м'є.

Наряд в берлінському просторі,
наряд м'є на далеких морі,
маленька хмарка виринає
і з'їзди, ітих надхивляє.

Мого в ній мить м'є і тренере,
немов у серце малозере
в'їзди думка м'є м'є,
ч'ївом хмаркою об'їта.

М'є м'є а сонця з'їзди м'є
з м'є небес ту м'є негали,
м'є на річницях золотистих
з'їзди Крам'єночки зависли.

О небо, Кристалеве море,
що зам'єтило в серці твоїм
в тій хвилі? Ти землі з'їзди м'є
велике, нещастівне горе?... 29/IX 1880